

The book cover features a portrait of a man with a mustache and a woman in the background. The man is in the foreground, wearing a dark suit and a light blue shirt. The woman is behind him, looking upwards. The background is a warm, yellowish-orange color with some dark, leafless branches.

گیتاں داربادشاہ

عطا اللہ خان عظیمی

مرتب احسان اعوان ٹی

گیتان دابادشاہ

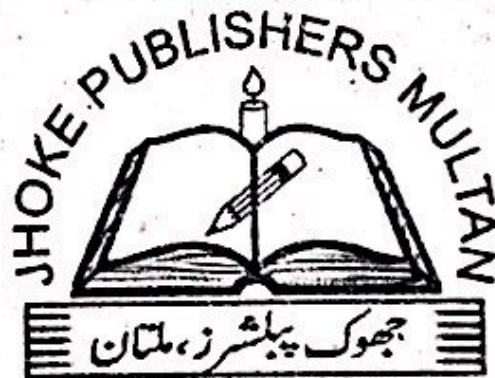
(عطاء اللہ خان عیسیٰ حیلوی)

مرتب

احسان اعوان

0345-8711418

0302-7642151

جھوک پبلشرز دولت گیت ملتان

061-4511568-0308-7385765

سبھے حق ہتھیکڑے ہن

گیتاں دابادشاہ	:	کتاب داناں
احسان اعوان	:	مرتب
حاجی عمید احمد دھریجہ	::	ترجمین
محمد عابد جاوید	:	کمپوزنگ
زبیر دھریجہ	:	ٹائٹل
جھوک پرنٹرز۔ ملتان	:	چھاپہ خانہ
اگست 2016ء	:	تاریخ اشاعت
30 روپے	:	مُل

کتاب ملین دے پتے

☆ الہی بخش بک سیلز سکول بازار رحیم یار خان ☆ المدینہ بک سنٹر نزد اے سی کورٹ علی پور ☆ عرفان پوسٹر ہاؤس
 راجن پور کلاں ☆ عاشق کتاب گھر چوک گھنٹہ گھر لیاقت پور ☆ الحمید پوسٹر ہاؤس لاری اڈا سبزی منڈی روڈ بہاول
 پور ☆ رحمان بک سنٹر لیہ ☆ گبول بک ڈپو بھونگ شریف ☆ الغفار بک سیلز چوک منیر شہید احمد پور شرقیہ ☆ نورانی
 ورائٹی ہاؤس دیرہ غازی خان ☆ شیخ محمد حسین بک سیلز فوارہ چوک جھنگ صدر ☆ ٹار بک سنٹر صادق آباد ☆ یونس امین
 حاجی پور شریف ☆ مشتاق بک ڈپو اندرون تحصیل بازار نزد تھانہ سٹی احمد پور شرقیہ ☆ ناصر بھٹی کتاب گھر محلہ پشٹانا نوالہ
 نور پور تھل ☆ رفیق خان پوسٹر ہاؤس چوک بخاری کہروڑ پکا ☆ سمیل جنرل سٹور خان گڑھ ڈومہ ☆ عزیز برادرز
 تاجران کتب اردو بازار بھکر ☆ عارف بک ڈپو لاری اڈا ملتان ☆ خواجہ محمد یعقوب بک سیلز پچھادی بازار خان
 گڑھ ☆ ایف رمضان پوسٹر ہاؤس بوہڑ گیٹ ملتان ☆ شیخ محمد حسین نیوز ایجنٹ جنگ صدر ☆ جیلانی پوسٹر ہاؤس
 ملتان ☆ ملک نیوز ایجنسی تھانہ چوک شجاع آباد ☆ مکتبہ اسلامیہ نوری جامعہ مسجد شجاع آباد۔

انتساب

سرائیکی زبان دے عظیم تے مہان شعراء

مجبور عیسیٰ حیلوی (بہشتی)

محمد محمود احمد ہاشمی (بہشتی)

منشی منظور حسین منظور (بہشتی)

دے ناں

جہاں ساری حیاتی سرائیکی ماء پو لی دی خدمت کیتی تے

سرائیکی وچ بہوں چترگاں تے سوہٹا ادب تخلیق کرتے

سرائیکی ماء پو لی داناں اچا کیتا۔

جے بھلٹا ہایا.....

شاعر:- نذیر یاد

جے بھلٹا ہایا تاں لیندا کیوں ہمیں؟
 نشانی چھلڑے پویندا کیوں ہمیں؟
 میں کھیڈدی کون سہیلیاں چوں
 اشارے کر کر سڈیندا کیوں ہمیں؟

او بھیجنے نت سنیہڑے تیڈے
 او کرٹے ہاسے بکھیڑے تیڈے
 جواب وچ میڈی دیر کرنی !
 تاں لکھنے چٹھیاں اچ جھیڑے تیڈے

توں گوڑتے ہمیں تاں میں توں قسماں، ولا ولا کے چویندا کیوں ہمیں
 میں ڈردی ہم پیار نم کریندی
 کسے دا اعتبار نم کریندی
 پھسایا کالے تعویزاں میکیوں
 انجیں میں اقرار نم کریندی
 توں دم کرا کے فقیراں کولوں، مٹھائیاں میکیوں کھویندا کیوں ہمیں؟
 چھڑا حسن دا پجاری نکلائیں !

توں بے وفا ہیں وپاری نکلائیں
 بلا رے ڈے کے رسی چا کپیائی
 پرے وے جھوٹا بازاری نکلائیں
 میں جاٹ گئی ہاں جوہ دے وعدے توں روز کل تے ٹلیندا کیوں ہمیں؟
 توں سہرا سرتے سجائی ویندائیں
 محبتاں کوں لچائی ویندائیں
 ہجر دے ہتھ ساڈی بانہہ نپا کے
 توں پندھ اساڈے ودھائی ویندائیں
 وفا کوں چھوراں دی کھیڈ سمجھائی، جو سکھیا نہیں کم کریندا کیوں ہمیں؟

عبدالرشید اشتر دے ڈوہڑے

کہیں روح دے رل کوں بوڈا آئے سٹیے کہیں دا قرب قرآن ڈٹھے
 پئے جگ وچ جی دا جھگڑا گیا کئی جانی تھی بے جان ڈٹھے
 ڈٹھے ہنجوں نال نیناں ڈھہہ پئے ڈٹھے نیناں نال ارمان، ڈٹھے
 ساڈے پیریں اشتر بھوئیں نہ ہی ساڈے سرتے آ آسمان ڈٹھے

بن جوہگی روز ڈنگیجنا ہا اساں نانگیں نال نیھاوٹاں ہا
 اساں در در دستک ڈیوٹی ہئی اساں در در توں پن کھاوٹا ہا
 اساں دل دشمن دی دھوٹی ہئی اساں اپٹا دل ونداوٹا ہا !
 اساں اشتر بین وچاوٹی ہئی کہیں نانگ کوں مٹر بٹاوٹاں ہا

جیرہا شہر کہیں دے ذمے نہیں اوں شہر دے ذمے لائی ویندیں
 ویندا آپ اسمان ڈھہاوٹ پیس میکوں دہر دے ذمے لائی ویندیں
 اے وی قہرتاں ہے ہک قہرتوں کڈھ پئے قہر دے ذمے لائی ویندیں
 جیرہا اشتر پاک وی نہیں سگدا اونکوں نہر دے ذمے لائی ویندیں

دلڑی لٹی تیں یار سچن

(عارفانہ کلام)

تیڈی بے پرواہی ڈیکھ کے ماہی کراں قسمت نال صلاحیں
 ہر پاسوں کالی رات ڈسیوے پیاں نکلیں درد توں آہیں
 کوئی اتجھا جیلہ تھیوے ہا تیکوں دل دے زخم ڈکھائیں
 اسے گل دے بے وس درد منداں کوں ہن چنتے شام صباں

﴿سوناخان بے وس﴾

دِڑی لئی تیں یار جھن

کدی موڑ مہاراں تے آوطن

جند جیوی قاتل خوشیاں دا میڈے پیار کوں اِج اِزمانیں

ہتھیں اپٹے دل دی تختی توں میڈے نام دے حرف مٹا نہیں !

کہیں گذرے وقت دی یاد سمجھ کے میکوں جگ دا شغل بٹا نہیں

پہوں تنگ ہیں تاں چن زہر پلا چا کر بے وس کوں رسوا نہیں

روہی دی عجب بہار ڈے

جتھے میں نماٹی دا یار وے

اتھے عاشق لکھ تے ہزار ڈے

بک میں مسافر بے وطن

..... دِڑی لئی تیں یار جھن

ساکوں ناہی اُمیداں تیں دلبر تے پردیس چا ڈیرے لیسیں !

ساکوں ڈے کے وعدے پیار وفا دے ونج کہیں دی جھوک و سیں

اے تاں کہیں ڈینھ بھل کے سوچیا ناسے چکھاں ولن دا نام نہ چسپیں

ساری زندگی بے وس درد منداں کوں ودا رت دے نیر روویسپیں

﴿بے وس﴾

بے شک توں میں توں دُور ہئیں
 بے رحم وی مشہور ہئیں!
 وت وی میکوں منظور ہئیں

میڈا ہیں توں من یا نہ من
 دلڑی لٹی تیں یار جھن.....

جتھے خوش پیا وسدا میں وسدا راہویں جند جیوی کچ دا خانان
 تیڈے در تے خوشیاں نچدیاں راہون رہوی قائم اقبال شاہانان
 ہووی بخت دا تحت بلندیاں تے شالا ہووی اچیاں شانان!
 ساری زندگی سکھ دا راج کریں بے وس دا ڈھول نادانان
 ﴿بے وس﴾

او یار تتی دا آویں ہا
 میڈی اُجوی جھوک وساویں ہا
 میں روندی کوں گل چا لاویں ہا
 ظالم ہیں کیوں کملی دا چن
 دلڑی لٹی تیں یار جھن.....

کتھوں ٹور کے چن کتھاں چھوڑ گیا ہیں تیڈی نیت توں واقف ناسے
 ہاویں قاتل میڈی خوشیاں دا میں کجھیا درد شناسے!

رنگ بدلے ڈیکھ کے اُجڑ گیاں دے ودے لوک مریندے ہاسے
لئے بے وس بخت فقیراں دے ہمتھیں رہ گئے خالی کاسے

﴿بے وس﴾

ہر ظلم تیڈڑا سہہ گئی

چپ چاپ گھر وچ پہہ گئی

راہواں بھلیندی رہ گئی

چڑھسی کڈٹ رو ہی دا چن

دڑی لٹی تیں یار بھن

جیں ڈینھ دا پیار وپار کیتوسے بھل سکھ دیاں نندراں بگنیاں

ناسے واقف ہجر دے صدماں کولوں بہوں سخت آزمائشاں تھنیاں

جیکوں پیار کیتوسے اوندے پیار دے بدلے ڈکھ درد نشانیاں ڈھنیاں

بس بے وس وس کے اُجو گیوسے بگاں دل دیاں دل وچ رھنیاں

﴿بے وس﴾

روہی دی تری ریت دے

سڑ گئے تتی دے لیکھ دے

آ ڈیکھ سانولا ڈیکھ دے

زل گئی تے کر احساں بھن

دڑی لٹی تیں یار بھن

جڈاں فرصت ہووی آ ڈیکھیں حالات گواہی ڈین !
 ڈکھ درد الم تصدیق کرین صدمات گواہی ڈین
 کجھ لوک ڈسین کجھ موسم دے اثرات گواہی ڈین
 بے وس اتھرو زخاراں تے ڈینھ رات گواہی ڈین
 ﴿بے وس﴾

روہی دے کنڈڑے پریاں
 جھوکاں آوساویں ہا میریاں
 وے میں تیریاں تیریاں تیریاں

میکوں ڈے قداماں وچ جھا جھن
 ڈڑی لئی تیں یار جھن.....

سُنجے راستاں تے کٹ گئی

شاعر:- نذیر یاد

ہے سفر عجیب حیاتی دا کہیں ڈکھ ڈتیا کہیں گل لایا ---!
 کوئی مخلص ہئی کوئی دشمن ہئی کہیں وپچیا چا کہیں مل پایا ---!
 کہیں خیال رکھائے کہیں ضائع کیتائے ڈتے آسرے کہیں، کہیں دل ڈھلایا
 ساڈے حوصلے صابر ڈکھ تاں سہی نہیں اُف کیتی نہیں سر چایا

﴿صابر بھریوں﴾

سُنجے راستاں تے کٹ گئی میڈی ساری زندگانی
 اتنی میڈی کہانی اتنی میڈی کہانی
 ہنجواں ءِ چ گھل کے رُل گئی تیڈی یاد وچ جوانی
 اتنی میڈی کہانی اتنی میڈی کہانی

اساں کجھیا آبِ زم زم ہے تہاں زہر پلیندے رہے او
 ساری عمراں اپٹیاں نفعیاں کن ساکوں گھاٹے ڈیندے رہے او
 اے تاں شکر ءِ موت خُدا کول ءِ نہیں تاں روز مریندے رہے او
 ارمان ہن صابر کھنڈیاں دے جہاں نال کوہیندے رہے او

﴿صابر بھریوں﴾

سونے دے برتتاں وچ زہراں پلیندے رہ گئے !

میڈے گھر کو بھاہیں لاتے ہتھاں کوں سکیندے رہ گئے

کیا کیا تیکوں ڈساواں چٹاں دی مہربانی

اتنی میڈی کہانی ، اتنی میڈی کہانی

نایاب جو ہنئی نایاب رہیا تیڈے قُرب نہ مل گیو سے !

چلے یاد تیڈی دے کٹ کٹ کے اکھیں رتیاں لال کیتو سے

انگ انگ کوں ہجر دے بٹھیاں وچ اٹاں وانگوں سیک ڈتو سے

ہتھوں خالی صابر آئے ہاسے ہتھوں خالی جھوک لڈو سے

﴿صابر بھریوں﴾

جڈاں پہہ کے نال اپٹے تیڈا ڈکھ و نڈاواٹا ہئی
 حال اپٹے زخمی دل دا تیکوں کیا ڈساواٹا ہئی
 لگے سرتے توڑ چاڑھی، لگے سرتے ہئی نبھائی

اتنی میڈی کہانی اتنی میڈی کہانی

تقسیم خدا دی ایسے جئی ہئی لیڈے ہنجواں تے اوڈے ہاسے
 ہئی ایسے جئی و نڈ کئی بختاں دی اوڈے تولے تے لیڈے ماسے
 اونڈے یار گلاب دے پائیاں وچ ساڈے رہ گئے سفر پیاسے
 اسے پاروں صابر نکھر گیاں پکو آر کڈاہیں جو ناسے!
 ﴿صابر بھریوں﴾

بدلے وفا دے اہ تئیں ہنجواں تے آپہں ملیاں
 میکوں اپٹی زندگی توں لمبیاں سزائیں ملیاں
 بے جرم زندگی رہی جیویں قید کالے پاٹی

اتنی میڈی کہانی -- اتنی میڈی کہانی

تیڈے خط تصویریاں مند ریاں چھلے سب نال و دین، توں یاد و دائیں
 او رسن مینوٹ ملن دے ویلھے بھائیوال و دین، توں یاد و دائیں
 توٹے حال حوال میں اچوے دے بے حال و دین، توں یاد و دائیں!

او ہا صابر ڈیٹھ تے ہفتے ہن اوہا سال ودن ، توں یاد ودائیں

﴿صابر بھریوں﴾

تیڈی ونگ دا سُرخ ٹوٹا اہ تیں سنبھال رکھیاے
اس پیار دے گواہ کوں سدا نال نال رکھیاے
دل وچ پروکے رکھی ہم تیڈے پیار دی نشانی !

اتنی میڈی کہانی ، اتنی میڈی کہانی

ساڈا دعویٰ ہے تہاں یاد رکھائے بے ٹر گئے تاں پچھتا سو
جیویں اہ سرداریاں قائم ہن ایویں کل سردار نہ رہو
پتے لکسنے تابعداریاں دے دل جڈن کھائیں ڈے پہو
کنڈ صابر جڈن کیتوںے چا تہاں تلیاں مل کرلا سو

﴿صابر بھریوں﴾

میڈا پیار آپ بن کے اپنی مثال رہسی !
صدیاں تائیں وفا وچ میڈے بعد کال رہسی
ہتھ کوں جگر تے رکھ چا اہ سُن میڈی زبانی

اتنی میڈی کہانی ، اتنی میڈی کہانی

اونکوں قاصد آکھیا جڈن تیڈے کوں تیڈی تانگھ بیمار بنا چھوڑائے
تیڈی لا پرواہی توں ساہ نس آندے بے رُخیاں مرض ودھا چھوڑائے
آیا جاں پرچاؤن لوکاں ڈسایے تیڈے لکدے نوں پرٹا چھوڑائے !

توں اہ ودا پچھدائیں صابر نوں اساں کل شامی دفنا چھوڑائے!

﴿صابر بھریوں﴾

ماتم نذیر اپنی میت تے کر پٹھوسے !

جس ڈینھ پئے وچھوڑے اُسے ڈینھ دے مرگیوسے

چٹاں کوں اہ ملی ہے اے وی خبر پُراٹی

اتنی میڈی کہانی ، اتنی میڈی کہانی

سنگتی پُراٹے بھل کے

شاعر:- محمد مظہر نیازی

اساں منگتے منگتے نہیں خیرات کریسیں ، نہ لہسوں !

ساڈا ناں گھن گھن سڈ سڈ ساکوں ادھ رات کریسیں ، نہ لہسوں !

کر ترس ساڈی مسکیننی تے کجھ ڈات کریسیں ، نہ لہسوں !

توٹے طارق دَر تے موتیاں دی برسات کریسیں ، نہ لہسوں !

﴿احمد خان طارق﴾

سنگتی پُراٹے بھل کے

نواں یار وچ بٹایائی

ڈھایائی

پہاڑ

کیہڑا

ڈھایائی

پہاڑ

کیہڑا

مرضی دا سَودا کر کے چھلے آپ تیں وٹائے ہن
اکھیاں بٹلایاں ہانی ہا ہواں دے ہار پائے ہن
بچپن وِسار چھوڑائی ، وعدہ وی چا بھُلائی

کیہڑا پہاڑ ڈھایائی

انجے آر وسدے پئے ہاں جیویں پہلے وسدے ہاسے
اساں ہج وی ہسدے پئے ہاں اساں کل وی ہسدے ہاسے
جیندے ہاں موئے تاں کوئے نہ ، حالانکہ زور لایائی

کیہڑا پہاڑ ڈھایائی

وزنی تے قیمتی ہاں کنڈیاں تے تول بھادیں
بیرے تاں بیرے ہوندن مٹیاں سچ رول بھادیں
شاہِ مصر دے وانگوں ، اٹیاں دے مل دکایائی

کیہڑا پہاڑ ڈھایائی

گلیاں تے چوک سارے بازار پھر کے ڈیکھیں !
ساڈے وانگ کوئی نہ لہسی سارا شہار پھر کے ڈیکھیں
ساڈن دے کیئے ساکوں ہوراں گوں نال چایائی

کیہڑا پہاڑ ڈھایائی

مپڈے ماضی حال تے مستقبل دی ہوں درد بھری رُودادے

کیتے جتنے ترے خوش راہوں دے تھے اتنے ظلم زیادے
 جیرھی بھہ گئی اے نہیں واپس ولدی جیرھی بچ گئی اے بربادے
 ہے بے وس جیندا وانگ مویاں دے کجھیدن لوک آبادے
 ﴿بے وس﴾

تیں ساڈا ماٹ تروڑائے کوئی تیڈا تروڑ ویسی
 ڈو چار ڈینجھ دی گل ہے اے لوک چھوڑ ویسی
 مظہر دا ناں مٹا کے غیراں دا ناں لکھایائی
 کیہڑا پہاڑ ڈھلایائی ، کیہڑا پہاڑ ڈھلایائی

ماپئے

لوکاں بھر بھر جام آندے
 آپ پلا ویں ہا اہ کیوں الزام آندے
 ☆.....☆.....☆

ڈیوے پال مستیاں دے
 شکلاں تے بھل گئے ہاں ناسے واقف نیٹیاں دے
 ☆.....☆.....☆

رنگ لتھاوے سلائییاں توں
 ڈکھ سکھ ڈھولے دا ودی پچھدی آں راہیاں توں

کوئی بدلی چوں چین ویندا

گھتاں وے وسیلے متاں ڈھولا کہیں دی وی من ویندا

☆.....☆.....☆

کوئی پاٹی وے واہو ہانی

ڈکھاں وچ چھوڑ گیاں کوئی غیر صلاحو ہانی

☆.....☆.....☆

لڑھدی سر گئی اے

تیڈی ٹور بچن دیوانہ کر گئی اے

☆.....☆.....☆

کوئی چولا رنگ کیتا

ہک غم سچاں دا ڈوجھا دُنیا وی تنگ کیتا

☆.....☆.....☆

کوئی کالے سیاہ چولے

اُجوی وس پوساں جڈاں نظر بھنوائی ڈھولے

☆.....☆.....☆

تیتھوں رُسیائے سکھ لگدائے

اچ تیری اکھیاں وچ ہنجوں ڈیکھ کے ڈکھ لگدائے

اوباعادت پُرانی ہنسی

شاعر:- نذیر یاد

لیڈی وتھ پئے گئی ہے زندگی ساری اعتبار کوں سِکدے رہسوں
منہ میلن جو تھئے مونہوں پول نہ سنکسوں اظہار کوں سِکدے رہسوں
کیڑھا جرم آہی کیویں نکھڑیے ہاسے زروار کوں سِکدے رہسوں
اکھیں بے وس چھم چھم وسدیاں رہسن اوندے پیار کوں سِکدے رہسوں

﴿ بے وس ﴾

اوبا عادت پُرانی ہنسی سدا ساوٹ توں بعد آیائیں
توں میڈی بے کفن میت کوں دفناوٹ توں بعد آیائیں

او کیتے سندھ دے پتھاں تے وفادے عہد بھل گئے نی
لباں تے سُرخیاں کھنڈیاں تے جیویں وال کھل گئے نی

ایویں لگدائے کسے نوں پانہہ تے سمھلاوٹ توں بعد آیائیں
توں میڈی بے کفن میت کوں دفناوٹ توں بعد آیائیں

کوئی وسرا ہویا وعدہ میڈی سرکار یاد آیائی
تیڈا احسان ہے وت وی جو میڈا پیار یاد آیائی

نہ ریہن میڈے صبراں کوں توں ازماوٹ توں بعد آیائیں
توں میڈی بے کفن میت کوں دفناوٹ توں بعد آیائیں

اے جگراتاں توں لال اکھیاں اچ ڈس تصویر کس دی ہے
جیرھی کل تائیں میڈی ہی اواج جاگیر کس دی ہے

امانت میڈی ناویں غیر دے لاوڻ توں بعد آئیں
توں میڈی بے کفن میت کوں دفناوڻ توں بعد آئیں

وفا وچ ساری دنیا توں میڈے ڈکھڑے زرا لے ہن
نذیر ہک روگ دے بدلے ہزاراں روگ پالے ہن

میڈی ہر آس دے ڈیوے کوں مسماوڻ توں بعد آئیں
توں میڈی بے کفن میت کوں دفناوڻ توں بعد آئیں

آڈھا خان دے ڈوہڑے

طبقات درجات دے فرق جتھاں جیرھا میل ہی نہیں او ہاڻ کيہاں
جس آڻ کے درد ونداوٹا نہیں او چاڻ تے وت اڻ چاڻ کيہاں
جیندا دل وچ کوئی مقام وی نہیں اس واسطے ترلہ تراڻ کيہاں
جیرھا لگدا لگدا سمجھیائی نہیں اس لگدے تے آڈھا ماڻ کيہاں

سوہنے پار دے ناں تے مفت وکائے نیلام نہ تھئے مُڑ پوہی کہیں
 سائل ہاسے تے سوال تھیوسے ہن ہتھ کشکول تے کولی کہیں
 جڈاں ساڈے گل وچ چولائی نہیں اساں اڈٹی اے وت جھولی کہیں
 ہن در در آڈھا پھرٹا ای کوئی نہیں سگ شہر دے پسم رولی کہیں

او کہندا سی تینوں سہارا نہیں دیٹا

شاعر:- ایس ایم صادق

جیویں نکھڑ کے جھن توں میں رویاں پنج کسے نہیں لگ لگ روٹاں!
 جیہدے دیکھن لئی اکھیں ترس گیاں اوہنے نیڑے ڈھک ڈھک روٹاں
 خبر ملی میرے جان دی جس دم اوہنے باہواں چک چک روٹاں
 جگ توں صادق ٹور کے سانوں ساڈے سبٹاں بگ بگ روٹاں
 او کہندا سی تینوں سہارا نی دیٹا
 سدا دُور میتھوں کھلوندا ریہا اے

میں ٹریاتے میرے جنازے نوں چک کے
 او پتھر دا بٹیا وی روندنا ریہا اے
 او کہندا سی تینوں سہارا نی دیٹا

میرے نال حالے وی گل گل تے رُسدا
 تے لوکاں نوں کہندائے میں قاتل نہیں اُس دا
 جیردھا کل رقیباں دے ویہڑے ءِ سچ پہہ کے

میرے لہو دے داہناں نوں دھوندا ریہا اے

او کہندا سی تینوں سہارا نی دیٹا

ہن جیردھا رو رو کے بڈائے سچا

بٹایا نہ گھر اوہنے میرے لئی کچا

اوغیراں دے محلاں لئی دن رات پہہ کے

مٹی وفاواں دی گوندا ریہا اے

او کہندا سی تینوں سہارا نی دیٹا

کسے نوں میں موہوں تے کجھ وی نہیں دسیا

میںوں قتل کر کے تے چُپ کر کے ہسیا

میرے لہو نے آخر اوہدے بھیت کھولے

میرے لہو دے داہاں نوں دھوندا ریہا اے

او کہندا سی تینوں سہارا نی دیٹا

او میرے تے ظلماں دی برسات کردا
 او پتھر اے دل دا او رب توں نہیں ڈردا
 صادق او مینوں قصائیاں دے وانگوں
 منگل تے بدھ نوں وی کوھندا ریہا اے
 او کہندا سی تینوں سہارا نہیں دیٹاں

میں وی سچٹاں تیرے لئی اک تاج محل

شاعر:- ایس ایم صادق

شاہجہاں تے تاج محل دی ہے جگ وچ شان ترالی
 واہ ممتاز توں لا کے اکھیاں ہے لکپیاں دی لُح پانی
 قہے پیار وفا دے نقش نے اوہناں پتھراں تے
 اوتھے صادق عشق دیاں ہے نظراں دی رکھوالی
 بے غربت کدے کندھ نہ بڈی ساریاں رتجھاں لا دیندا
 میں وی سچٹاں تیرے لئی اک تاج محل بٹوا دیندا
 بے غربت کدی کندھ

سدھراں دی ہراٹ نوں اپٹے ہنجواں دے نال دھوندا میں

چاہواں دے نال پوچدا لیہنوں پیار دی مٹی گوندا میں
 فیر ایس گھر دے بوہے اُتے نام تیرا لکھوا دیندا
 جے غربت کدے کیندھ نہ بڈی ساریاں رتجھاں لا دیندا
 توں جس راہواں آوٹا ہوندا چُمد اویہناں راہواں نوں
 تیرے ناویں لکھ چھڈدا میں سچٹاں اپٹیاں ساہواں نوں
 سدھراں دے پھل سجرے تیریاں راہواں وچ وچھا دیندا
 جے غربت کدے کیندھ نہ بڈی ساریاں رتجھاں لا دیندا
 شیشے وچ مڑھا کے ٹنگدا پیار دیاں تحریراں نوں
 اک اک کمرے دیوچ لاندیا تیریاں سب تصویراں نوں
 تیری خاطر سُنجے گھر نوں جنت وانگ سجا دیندا
 جے غربت کدے کیندھ نہ بڈی ساریاں رتجھاں لا دیندا

کردے نے پیار سارے

شاعر:- ایس ایم صادق

سب تقاضے فنکاری دے پورے کرٹے پیندے نے !
 تصویراں وچ اپٹے لہو دے رنگ وی بھرٹے پیندے نے

دُنیا دارا توں کی جاٹے بازی پیار پریتاں دی !

چتے ہوئے داوی اتھے جاٹ کے ہرٹے پیندے نے

بن وسیوں جد ٹر جاندا اے آ کے بدل ویلے دا !

سانوں فیر صبر دے پتھر دل تے دھرٹے پیندے نے

اپٹے دل دیاں گلاں صادق سجٹاں تیک پُچاؤن لئی

نکیاں نکیاں بالاں دے وی ترلے کرٹے پیندے نے

کر دے نے پیار سارے گل اے پُراٹی اے

لوکو سارے عاشقاں دی اِکو جئی کہاٹی اے

کردے نے پیار سارے گل اے پُراٹی اے

اوسی ستاں سالاں دی تے میں ساں اٹھ سال دا

اوبدوں وی میں لکپیاں دی لُج پیاں پالدا

جاندے ساں سکولے دوہیں اک ساڈا راہ سی

لوکو میری رہندی اوہندی راہواں تے نگاہ سی

دوروں دوروں ویکھیا تے پیار جیا ہو گیا

اِبُج لگا ویلھا جیویں اِک تھاں کھلو گیا

پیار نِکے ہوندیاں دا کون بھُل سکدائے

میرے وانگوں جگ اُتے کیڑھا رُل سکدائے
 ہونٹاں اُتے ہوکے نے تے اکھاں وچ پائی اے
 کردے نے پیار سارے گل اے پرائی اے

اک ساڈی جند سی تے وکھرے سکول سی
 جیرھی گل کہندی سی او مینوں وی قبول سی
 باہواں اُتے ناں اک دو جے دے لکھا لئے
 فیر اک دو جے نال بتے وٹا لئے
 میرے کولوں دکھ اک پل وی نہ رہندی سی
 آندی سی سکولوں جدوں مینوں روز کہندی سی
 رب دی سوں ڈھولٹا او رب کولوں پاوے گا
 میرے لئی سوہا جوڑا جیرھا لے کے آوے گا
 اوس سوہے جوڑے نوں میں ہتھیں اگ لائی اے
 کردے نے پیار سارے گل اے پرائی اے

پہلا پہلا رقعہ سی تے پہلیاں سی چٹھیاں
 گلاں اونہے خوب وچ لکھیاں سی مٹھیاں
 جند ساڈی اک لوکو بُت بھائیں دو سی
 اک پاسے میں ساں تے دو جے پاسے او سی

دوہاں وچ بس اک کندھ دا تے اوہلا سی
 مینوں نہیں سی پتہ پچھے ویریاں دا ٹولا سی
 رُقعہ انہاں پڑھیا نہ گل سٹی کوئی اے
 فیر کی دساں جیرھی میرے نال ہوئی اے
 سوچیا وی نہیں سی کدی اپنی مار کھائی اے
 کردے نے پیار سارے گل اے پُرانی اے
 پتہ نہیں او لگا مینوں جھتے جھتے پئی اے
 خط دی نہ عشق دی نہ ہوش مینوں رہی اے
 چائیاں راتاں اوہنے کیتیاں بنیریاں !
 میرے ولوں پل وچ اکھاں اوہنے پھیریاں
 جیرھی گل ایناں چر لوکاں توں لکائی اے
 اہ ہنجوں بن کے تے اکھاں وچ آئی اے
 جدوں مر جائی دے میں پیراں وچ پہندا ساں
 کہندی سی توں مر جاتے میں اہگوں پہندا ساں
 کہندی سی توں مر جاتے میں اہگوں کہندا ساں
 جتاں چراں لکھی میری اوہنی تے نبھائی اے
 کردے نے پیار سارے گل اے پُرانی اے

ہويا جاں جوان میں رولا جیا پئے گیا !
 گاؤن دا سی شوق مینوں گاؤن جوگا رہ گیا
 کناں وچ بندے چھنکار انہاں ونگاں دی
 سمجھ نہ آوے مینوں پیار دیاں رنگاں دی
 صادقاً او پھٹ میں وچھوڑیاں دا کھا لیا
 عیسیٰ خیل چھڈ کے لاہور ڈیرہ لا لیا
 دکھ میرے سُن کے تے سکھ جھولی پا جا
 ربا ذرا عرشاں توں تھلے کدے آ جا
 تیتھوں تقدیر اے دوبارہ میں لکھائی اے
 کردے نے پیار سارے گل اے پُرانی اے

ہتھاں اُتے مہندیاں توں

شاعر:- ایس ایم صادق

او کدے نہیں مُڑ کے واپس آندے تے جیرے نکلن تیر کمانوں
 اوہناں دے رنگ ڈسن آزرده جیرے ہو کے آن مکانوں

سکھ ملدے ہن جو پلن ہر دم مٹھڑے پل زبانوں
 صادق دلاں نوں توڑن جیڑھے او ایویں جان جہانوں

ہتھاں اُتے مہندیاں توں غیراں دیاں لایا نے
 اہ میرے حال اُتے روندیاں شہنائیاں نے
 توں تے ٹر گئیں ایں پا کے جوڑا لال ویرے
 جاندی سکھ وی توں لے گئی میرے نال ویرے

کوکا تیرے نک دا وی ہویاے اداس نی
 کناں دیاں والیاں وی بن گیاں لاش نی
 ذرا لپٹیاں چیزاں نوں سنبھال ویرے
 جاندی سکھ وی توں لے گئی میرے نال ویرے

پہلون انہاں پیار تیرا میرے ناویں لایاے
 فیر ہتھ کھو کے تیرا کسے نوں پھڑایاے
 آئی سمجھ نہ لیکھاں دی اے چال ویرے
 جاندی سکھ وی توں لے گئی میرے نال ویرے

پھلاں والی کار وچ پہہ کے وتھاں پیاں نے
 اچ تیرے صادق نوں ہشاں کدوں رہیاں نے
 جیہدے لہو نال کیتے ہتھ لال ویرٹے
 جاندى سکھ وی توں لے گئی میرے نال ویرٹے
 ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

شاعر: محمد مظہر نیازی

تر پیار پریت دے پاٹیاں تے کہوار وصال دی چھل وچ آ
 نظری پو ہجر دے ٹوبھیاں وچ اسمان توں لہہ کے تل وچ آ
 یا خواب دی ٹرٹی ہوئی ونگ وچ آیا ہنج دے تپدے تھل وچ آ
 توں آتاں سہی چن مظہر دا جیڑھے رنگ وچ آ جیڑھی گل وچ آ

ڈٹھا ڈھولے کوں غیراں دے نال

ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

اوہنوں آیا نہ ساڈا خیال

ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

اوہنوں چنگی طرح پتہ کینہوں اُس دے نال اسماں ڈیکھ نہ سگدے

اوہنوں پوے کوئی چھلا کوئی ڈیوے رومال اسماں ڈیکھ نہ سگدے

ودا حالے وی کریندائے پڑتال
ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

اوہنوں آیا نہ ساڈا خیال

ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

ساڈی اکھیں دے سامنے اُلفت دا اظہار کریندائے

ساکوں ساڑن لئی او نال کسے دے پیار کریندائے

اچاں سمجھی ودائے ساکوں پال

ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

اوہنوں آیا نہ ساڈا خیال

ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

جہڑا کل تیں ساڈا ہئی اللہ چاٹے اچ کیوں لکدائے پرایا

ساکوں پکیاں رپورٹاں ہن اس دے بارے اوہنوں جیس سمجھایا

اساں پچھیا تے گل پینا ٹال

ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

اوہنوں آیا نہ ساڈا خیال

ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

اچ پہلی واری مظہر پوہے اُتے گئے ہاں ساکوں ٹورس رُوا کے

ہک پوہانس کھولا ڈوجھا بگلاں وی کریندار یہا غیراں نال باہ کے

دل ڈکھیا تے تھیا بُرا حال

ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

اوہنوں آیا نہ ساڈا خیال

ساڈے کپڑاں کوں بھا لگ گئی

پھلاں دی چنگیر

شاعر:۔ فاروق روکھڑی

میڈی محنت گئی بے کار

پھلاں دی چنگیر ڈل گئی

خالی ہتھ آئیاں میں سرکار

پھلاں دی چنگیر ڈل گئی

سوچاں تے خیالاں وچ چن ماہی تو سی

پھلاں نالوں ودھ کے تیری خوشبو سی

یاد آیا تیرے بلاں دا نکھار

پھلاں دی چنگیر ڈل گئی

دل وچ ہورسی تے ہويا کجھ ہور وے
 چلدا نصیباں اُتے کسے دا نہ زور وے
 آیا تھڈا تے میں ڈنھی منہ دے بھار
 پھلاں دی چنگیر ڈل گئی

دیکھ تیرے مکھڑے نوں پھل شرمناں ہا
 اکھاں دے خمار دی اے تاب کتھے لان ہا
 کتھے پھل کتھے تیڈے زخسار

پھلاں دی چنگیر ڈل گئی
 کوئی پھل مٹی وچ رُل رُل جانداے
 کوئی پھل ہسے شہزادیاں دے آنداے

کوئی ہسے کوئی رووے زارو زار
 پھلاں دی چنگیر ڈل گئی
 خفا جے نہ ہوویں تے میں گل کراں دل دی
 پھلاں دے بہانے تینوں کناں چر ملدی

آساں میڈیاں دا توں ہیں گلزار
 پھلاں دی چنگیر ڈل گئی

توں وی پریشان ایں تے میں وی

شاعر:۔ اعجاز تشنہ

چن منگیا ہم اسمان کولوں تیڈے استقبال دی خاطر ___!
 سے سوہٹیاں سیاں سڈیاں ہم ہکا تیں ماہیوال دی خاطر
 لکھاں قطبی تارے گھن آئی ہاں تیڈی کالی شال دی خاطر
 ہر ترلہ صابر کیتا ہم تیڈے محض وصال دی خاطر
 ﴿صابر بھریوں﴾

ہک پئے توں وکھری نہیں ہوندی گذران
 توں وی پریشان ایں تے میں وی پریشان
 ہک پئے توں وکھری نہیں ہوندی گذران

گل ہونڈی شہر دی تاں ملدے ضرور وے
 اے گلوں آکھا ہی وچپس نہ توں دور وے
 اساں میانوالی ہاں تے تساں ملتان

توں وی پریشان ایں تے میں وی پریشان

وس وچ ہوندا اساں تیکوں ویندے بھل وے
 چھے پردیسیاں دے سنگ ویندے رُل وے
 کہڑے ہاں فرشتے ہاں ڈوہیں انسان

توں وی پریشان ایں تے میں وی پریشان

اللہ کولوں ڈریں ہا ارادہ پکا کر وے

نکی جئی بگل توں چھڑیندے نہیں او گھر وے

وسدی حویلی کر گیا ہیں ویران

توں وی پریشان ایں تے میں وی پریشان

اے جے ہی ویلا ول میانوالی آویں ہا

ڈکھاں کولوں جتد میڈی تشنہ چھڑاویں ہا

چم چم روواں نیڈے پیراں دے نشان

توں وی پریشان ایں تے میں وی پریشان

مائے نی میں کنوں آکھاں

شاعر:- شاہ حسین

مائے --- نی میں کنوں آکھاں

درد وچھوڑے دا حال نی

مائے نی میں کنوں آکھاں

میرے نال مقدر میرا

چل گیا الٹی چال نی

مائے --- نی میں کنوں آکھاں

کلیاں چھڈ کے ٹر گیا جہڑا
 رہندا ہر دم نال نی
 مائے --- نی میں کنوں آکھاں
 دکھاں دی روٹی سولاں دا سالن
 آہیں دا پالن پال نی
 مائے --- نی میں کنوں آکھاں
 چپ چپ کیوں ایں پولدا کیوں نی
 لوکی کرن سوال نی
 مائے --- نی میں کنوں آکھاں
 اُجڑیاں بستیاں ویکھن والے
 میری دینن مثال نی
 مائے --- نی میں کنوں آکھاں
 دھواں دُکھے میرے مُرشد والا
 جاں پھولاں تاں لال نی
 مائے --- نی میں کنوں آکھاں
 سولاں مار دیوانی کیتی
 بر ہوں پیا ساڈے خیال نی

مائے --- نی میں کنوں آکھاں

جنگل پیلے پھراں ڈھونڈیندی

ابے نہ پا یو لال نی

مائے --- نی میں کنوں آکھاں

کہے حسین فقیر نماٹا

شوہ ملے تاں تھیواں نہال نی

مائے --- نی میں کنوں آکھاں

تیڈے پیار دی ابتدا

شاعر:- ملک سونا خان بے وس

توں وی دل رکھدائیں ہتھ جگر تے رکھ کے ڈکھ سُن ونج اُجڑ گیاں توں

تیڈے ہجر دیوچ جیویں نبھدی ہے کڈی کچھ تاں سہی دُنیاں توں

جیں جاہ تے ذکر جناب دا تھیوے ڈر لگدائے پیار دے ناں توں

اُتھے بے وس بھُل کے لایاں ہانی جگ پچھدائے درد منداں توں

﴿بے وس﴾

تیڈے پیار دی ابتدا منگدا رہنداں

اوہے گذرے ویلھے ولا منگدا رہنداں

توں میڈی محبت دی چن ابتداہیں
 میڈی آرزو میڈے دل دی صدا ہیں
 تیڈے دل دی مرضی توں جو کجھ وی سمجھیں
 تیڈی زندگی دی بقا منگدا رہنداں
 خزاں تیڈے گلشن دے نیڑے نہ آوے
 نسیم سحر تیڈی محتاج رہوے
 بہاراں تیڈے در تے ڈیون سلامی
 ایہا ہر قدم تے دُعا منگدا رہنداں
 اوہے گزرے ویلھے ولا منگدا رہنداں
 اے خوشیاں دا گھر شالا آباد رہوی
 سدا خوشیاں ماٹے کوئی ڈکھ نہ آوی
 اوہے سوہنے منظر اوہے سکھ دے لُحظے
 اوہا تیڈی سوہنی ادا منگدا رہنداں
 اوہے گزرے ویلھے ولا منگدا رہنداں
 میکوں اپنی بے وس وفا دی قسم ہے
 تیڈی مدد بھری ہر ادا دی قسم ہے
 توں اعتبار کر یا نہ کر میڈا ماہی

تیڈا پیار رب توں سدا منگدا رہنداں
 اوہے گذرے ویلھے ولا منگدا رہنداں

نہیں سچٹاں وفا کیتی

شاعر:- منور علی ملک

میکیوں سمجھ تماشہ جگ کھلے میڈے حال تے پیار پنل کھلے
 رت چھالے کھلن پیریں تے سر دھوڑ مٹی دا دل کھلے
 اوڈوں دھپ کھلے ایڈوں چپ کھلے دھپ چپ تے او جھڑول کھلے
 گھر طارق سینگیاں کھلے دیاں ہن آئی تھل تاں سارا تھل کھلے

پھل بیج دے سک گئے ہن

ساہ مکدے مک گئے ہن

ماہی ، نہیں پرواہ کیتی

قبر تے لکھ دیاں نہیں سچٹاں وفا کیتی

ہر کہیں دیاں وسدیاں جھوکاں

ستی رہ گئی کرماں ماری

گھر وسدا لٹیا ئے لوکاں

قبر تے لکھ دیاں نہیں سچٹاں وفا کیتی

کوئی کونجاں . وطنوں نوں وِلیاں
 جیں پیار عبادت سمجھائے
 ودے رُلدے گلیاں گلیاں
 قبر تے لکھ ویساں نہیں سچٹاں وفا کیتی
 کوئی باغاں ءِ سچ پھل پئے کھلدے
 او یار وفا نہیں کردے
 جیزھے راہواں دیوچ ملدے
 قبر تے لکھ ویساں نہیں سچٹاں وفا کیتی
 دل پیار دا موسم آیا
 میکوں سینگیاں آن ڈسایا
 اہ تھی گیائی یار پرایا
 قبر تے لکھ ویساں نہیں سچٹاں وفا کیتی
 ہن بھل ونج ماہی میکوں
 ساڈی اوکھی سوکھی نہھ ویسی
 ہووے غیر مبارک تیکوں
 قبر تے لکھ ویساں نہیں سچٹاں وفا کیتی

دن یارِ مٹھل میں ویساں مَر

شاعر:- حضرت خواجہ غلام فریدؒ

دن یارِ مٹھل میں ویساں مَر

جیس باجھوں ہک پل کو نہ سرے

چھڈ ہوت اکلہڑی کچج گیا

سو پیر اٹھی لکھ پور پیا

پٹی پٹ پٹ ہنڑی شام سحر

پئی پیت دے ڈسدے پنڈھ پرے

دن یارِ مٹھل میں ویساں مَر

مٹھا مارو محبت ملھیر وے

رت روواں سارا لوک ہسے

تھیاں برڈو راہی سٹ گھر در

توٹے یار قبول کرے نہ کرے

دن یارِ مٹھل میں ویساں مَر

شالا تھیوم وصل دا سانگ کڈیں

مے لٹوی دل دی تاگ کڈیں

ٹلے سخت پہر ، کرے بخت وہر
 سوہٹا صحن سنجی دے پیر دھرے
 دن یار مٹھل میں ویساں مَر

واہ دلبر تیڈڑی یاری ہے
 لگی پھکوی شہر خواری ہے
 دل سڑدی جلدے جان جگر

سیر ٹوٹے پُر زے سہنس ذرے

دن یار مٹھل میں ویساں مَر

آ انکین فرید دے یار مٹھل

ساری عمر گئی جگھ جگھدیں ڈھل

بکر لطف مہر ، بٹھ ظلم قہر

دل ڈکھری ٹھڈڑے ساہ بھرے

دن یار مٹھل میں ویساں مَر

☆.....☆.....☆

چھلے ہر کہیں وٹائے

شاعر:- محمد مظہر نیازی

جیرہا جو کر سگدائے کر ڈیکھے اساں ڈوہاں وچ فرق نہ آسی
 ساکوں پک ہے ساتوں سڑدا ہے ایں شہر دا ہک ہک واسی!
 اساں ڈوہین ہک شے تھی گئے ہاں کیوں دل کلا پچھتا سی
 جیرہا ساحل سڑدائے ساڈے تے ساری عمرا سڑدا راہسی
 ﴿ساحل تری جیلوی﴾

چھلے ہر کہیں وٹائے - اساں اُف نہ کیتی !
 لوکاں ڈو ڈو بیٹائے - اساں اُف نہ کیتی
 اساں ہکا بیٹایا ئے یاروے
 ساڈے پچھوں لگ گیاے سارا شہار وے
 اللہ جاٹے کیرھی بگلوں ساتھ اعتراض اے
 اساں پیار کیتائے ساری دنیا ناراض اے
 گلا کسے دا نہیں کیتا ہک وار دے
 ساڈے پچھے لگ گیاے سارا شہار وے
 کوئی کجھ آکھے نپیا ویلھا نہیں ونجاوٹاں
 چھڈٹا نہیں ڈھولے نال اٹھٹاتے پاہوٹاں

ہن زندگی دے ڈینھ ڈو چار وے
 ساڈے پچھے لگ گئے سارا شہار وے
 کسے دا نہیں کیتا اساں کوئی نقصان وے
 سڑدے تاں سڑے ودا سارا اے جہان وے
 رکھ اللہ تے سوہٹا دلدار وے
 ساڈے پچھے لگ گئے سارا شہار وے
 مظہر نیازی ڈھولا ساڈا اساں ڈھولے دے
 کون چھوڑے لڑا س پٹ دے پٹولے دے
 ساکوں مسیں مسیں ملائے دلدار وے
 ساڈے پچھے لگ گئے سارا شہار وے
 نہ ولاما ہی وطنائے تے

شاعر: مقبول شمر

ساکوں آخر ہک ڈینھ چھوڑ گیا اساں بن کے جس دے رہے آں
 جیویں گھٹن آٹے وچ پس ویندے اویں پیارے چ پسدے رہے آں
 ساڈے لپٹے دل وچ سچ آہی تیڈے گوڑتے وسدے رہے آں
 ساکوں ہور شمر کہیں تکیاں نہیں تینوں ہر دم ڈسدے رہے آں
 ﴿مقبول شمر﴾

میکوں بندھ دے پاٹیاں نے لٹیا
 میں روندی رہ گئی پنٹاں تے
 نہ ولا ماہی وطنان تے

پہلوں جے میں چاٹدی تے وچن نہ ڈیندی میں
 لکھی تقدیر نال جھکڑا کریندی میں
 ربا کہو جیہا لیکھ تیں لکھیا
 میں روندی رہ گئی پنٹاں تے

سمجھیا ڈکھاں دا میں تیکوں بھائیواں وے
 پنٹاں تے لہ لہ تھکی ماہیواں وے
 لچ پال سچن میتھوں رُسیا
 میں روندی رہ گئی پنٹاں تے

ڈوہیں اکھاں میریاں ہویاں نیرو نیرو وے
 جھٹ وچ لٹی گئی اے ساری جاگیر وے
 ساکوں لمبیاں جدائیاں مار سٹیا
 میں روندی رہ گئی پنٹاں تے

ہسدی تے وسدی کوں ڈے گیوں جدائیاں وے
 چنگیاں تیں تھر دے نال نبھائیاں وے

توں جے ڈونگھیاں سمندراں ءِ چ لکھا
میں روندی رہ گئی پتھاں تے

تھوڑا جنّاں ٹائم چھیدائے

شاعر:- نور صد سرگاٹہ

کم پئے گیا ضروری تیرے نال
تھوڑا جنّاں ٹائم چھیدائے
دل کملے دا ڈسٹاں اے حال
تھوڑا جنّاں ٹائم چھیدائے

پل دی بہار اے فیر ٹر جاٹا اے
اساں ایس دُنیا توں ہور کی کماٹا اے
لنگھ جاوٹا اڈیکاں وچ سال
تھوڑا جنّاں ٹائم چھیدائے

ہک واری ہنس کے دُنیا سنوار دے
اکھ دے اشارے نال فیر بھاویں مار دے
ساڈا سُن لے توں آخری سوال
تھوڑا جنّاں ٹائم چھیدائے

سکھ مک جانے نے تے غم نہیں جے مکدے
 بندہ مک جانداے اتھے کم نہیں جے مکدے
 سدا زندگی ءِ چ رہئے نہیں طوال
 تھوڑا جاناں نام چھیدائے

تیڈیاں کریاں ڈھولا سھے تابعداریاں
 جند تے جوانی ڈوہیں تیرے اتوں واریاں
 گل نور دکھی دی نہ توں ٹال
 تھوڑا جاناں نام چھیدائے

عشق پوائیاں زنجیراں

شاعر:- شاکر شجاع آبادی

عشق پوائیاں زنجیراں!

ساکوں چٹیاے عشق دے تیراں

کپڑے لیراں - حال فقیراں

عشق پوائیاں زنجیراں---

رووٹ نال وپار ہے میڈا کیا راتیں کیا ڈینھاں

چین قرار تے ساریاں خوشیاں واٹ وٹیندیاں گیاں

ایہا ڈکھ دی رات نہیں دھمدی

بھری ہوئی غم دی --- قسم الم دی
 عشق پوائیاں زنجیراں

نیناں دے نال نین ملا کے کیتا یار دیوانہ
 عمراں دا چا قیدی کیش کر کے پیار بہانہ
 ایویں قسمت نال جیوسے
 اچو گیوسے --- پیار کیتوسے

عشق پوائیاں زنجیراں
 مجنوں وانگ تماشہ بلیم مارے پتھر زمانے
 لیلے وانگوں ڈولی چڑھ کے یار تھی گئے دیوانے
 اگے ہر کہیاں تقدیراں
 اکھیاں نیراں -- حال فقیراں

عشق پوائیاں زنجیراں
 اے جیہا پیار کیتوسے شاکر پاگل لوک سڈیندے
 جتنے منہ تے اتنیاں گالھیں سُن سُن ہاں ٹھرویندے
 میں بلیم جگ دا ہاسا
 ہتھ وچ عاصا - - گل وچ کاسہ

عشق پوائیاں زنجیراں

ول آتوں پر دیسیا

شاعر:- استاد امیر حسین امیر

تیکوں ڈیکھاں تاں اینج لگدائے کوئی قیمتی شے پھٹ گئی اے
 جیویں فرض نماز قضا کر کے بندہ آہدائے غلطی تھئی اے
 جڈاں مل پوندائیں محسوس ہوندائے کجھ زندگی وت ودھ گئی اے
 تیڈے ہاجھوں صابر نہیں نیھدی تیڈی لوڑ ہمیشہ رہی اے
 ﴿صابر بھریوں﴾

ول آتوں پر دیسیا -- ول آتوں پر دیسیا
 پائی توں میں نال جدائی ودائیں
 اپٹا وطن توں بھلائی ودائیں

ول آتوں پر دیسیا -- ول آتوں پر دیسیا

میکوں وچھوڑے دی اگ لا گیا میں
 ہجراں دے ڈکھ میڈے گل پا گیا میں
 اگ توں وچھوڑے دی لائی ودائیں
 اپٹا وطن توں بھلائی ودائیں

ول آتوں پر دیسیا -- ول آتوں پر دیسیا

مل گئے نویں ہن جہن کوئی تیکوں

تائیوں ڈھولا بھل گیا ہیں میکوں
 تویاں توں سنکٹاں بٹائی ودا میں
 اپٹا وطن توں بھلائی ودا میں
 ول آ توں پر دیسا -- ول آ توں پر دیسا
 پتھراں توں پختہ ارادے تیڈے
 کن گئے او قسماں تے وعدے تیڈے
 غیراں کوں نال ٹرائی ودا میں
 اپٹا وطن توں بھلائی ودا میں
 ول آ توں پر دیسا -- ول آ توں پر دیسا
 کردا امیر توں میں نال وفا
 ہک پئے دے کولوں نہ تھیندے جدا
 دل توں اساڈا ڈکھائی ودا میں
 اپٹا وطن توں بھلائی ودا میں
 ول آ توں پر دیسا -- ول آ توں پر دیسا

اے تاراں موجاں ہن

شاعر:- نذیر یاد

اے تاراں موجن محبتاں وچ وچھوڑے پو گئے تاراں کیا کریسوں؟
ڈسا جو ہک بے دی دید کیتے کڈاہیں لوہ گئے تاراں کیا کریسوں؟

اچاں تاراں اُچڑن ستارے ساڈے

تے ہن مزے وچ گزارے ساڈے

اے کھیڈ ساری نصیب دی ہے

جو ٹرٹ وی سگدن سہارے ساڈے

تھلاں دی راٹی کسی دے وانگوں نصیب سو گئے تاراں کیا کریسوں؟

ڈسا جو ہک بے دی دید کیتے کڈاہیں لوہ گئے تاراں کیا کریسوں؟

میں تیڈا رہساں توں میڈا رہسیں !

میں تیں تے مرساں توں میں تے مرسیں

اے ٹھیک ہے چن جو مردے دم تیں

نہ میں مگرساں نہ توں مگرسیں !

پہاڑ رساں دے ساڈے رستے چ بچن کھلو گئے تاراں کیا کریسوں

ڈسا جو ہک بے دی دید کیتے کڈاہیں لوہ گئے تاراں کیا کریسوں؟

پتل کوں سونا نہ جو بٹاوے
 وپار سمجھو او پیار کوئے نی
 خوشی تاں کچ دے کھڈوٹے وانگوں
 میڈا سائیں اعتبار کوئے نی !

اے ڈکھ اساڈی وفا دی ڈور ءِ چ ہنجوں پرو گئے تاں کیا کریسوں؟
 ڈسا جو ہک پئے دی دید کیتے کڈاہیں لوہ گئے تاں کیا کریسوں؟

زمانہ ازلاں توں ڈو دلاں دی
 وفا کوں مسئلہ بٹیندا آیائے
 اے گھر دا ڈیوا ہمیشہ کولوں
 نذیر گھر کوں سڑیندا آیائے

جو اہ تاں اپڑن اوکل کوں سانول پرائے ہو گئے تاں کیا کریسوں؟
 ڈسا جو ہک پئے دی دید کیتے کڈاہیں لوہ گئے تاں کیا کریسوں؟

میکوں ڈے تے جانی

شاعر:- سلیم سالک۔ ججہ عباسیان

میکوں ڈے تے جانی سزا رس گیا ہے

پتہ نی جو کیوں بے وفا رس گیا ہے

نسی ٹھہندی جیویں کریندا ودا ہے

رقیبیں دی من دل جلیندا ودا ہے
رقیبیں دی من تے صلاح رُس گیا ہے

میکوں پیار سانول دا نہیں راس آیا
مگر اونکوں میڈا نی احساس آیا
میکوں رت دیاں ہنجوں رُوا رُس گیا ہے

میں اوں نال ہر دم وفائیں کیتیاں ہن !
اوندے سرتے خوشیاں دیاں چھائیں کیتیاں ہن
او میں نال کرتے جفا رُس گیا ہے

میں ڈینداں دُعا ئیں او خوشیاں مناوے
اونکوں بھُل تے سالک دی نہ یاد آوے
دُعا بدلے ڈے بد دُعا رُس گیا ہے

☆.....☆.....☆

چھڑا آکھ چا جن میں ول اوساں ہیں یار وساتے جی گھنساں
تیڈیاں یاداں من دے مندر وچ میں یار سجاتے جی گھنساں
جے سک دا سیک سڑیے جن ڈکھ درد پچاتے جی گھنساں
ہر ہنج کوں عامر پیساں چا ہر زخم لکاتے جی گھنساں
﴿محمد اقبال عامر۔ کراچی﴾

میں سُنّیائے اوہدی الھڑ جوانی

شالا وقت زوال دا پیش نہ آوے چھڈ ویندن ماپو جائے خوب ازمائے
 یار پیارے کرن کنارے جیویں ہوندن لوک پرانے خوب ازمائے
 ول دشمن وی ہو غالب ویندے جیرھے ڈردے ڈیکھ تے سائے خوب ازمائے
 آڈھا وقت پیاں داں کوئی نہیں پہلی اسماں سارے وقت نبھائے خوب ازمائے
 ﴿آڈھاخان﴾

میں سُنّ کے بک بک رویا واں
 لوکاں توں لگ لگ رویا واں
 او گیلی لکڑ وانگوں دُکھ دُکھ ہلدی جاندی اے
 میں سُنّیائے اوہدی الھڑ جوانی ڈھلدی جاندی اے
 اوہدی رنگت پھلکی پئے گئی اے
 ہونشاں توں سُرخی لہہ گئی اے
 ہن ناگن زلفاں دیوچ چاندی رلدی جاندی اے
 میں سُنّیائے اوہدی الھڑ جوانی ڈھلدی جاندی اے
 سجناں دے کولوں دکھ ہو کے
 ہن چینی پئی اے لکھ ہو کے
 گل گل تے رُسّ والی طعنے جھلدی جاندی اے
 میں سُنّیائے اوہدی الھڑ جوانی ڈھلدی جاندی اے

آپ آندے نہ کول سڈ اندے

شاعر: مجبور عیسیٰ جیلوی

آپ آندے نہ کول سڈ اندے
 کتھے ونج وسے اہج ہجن دلاندے
 ہجن اساڈے رُسڑے رُسڑے
 رب جاٹے کیوں غصڑے غصڑے
 ہن نہیں ساڈے نال آاندے
 کھلیاں زلفاں گل وچ پیاں
 حسرتاں دل دیاں دل وچ ریاں
 کیکوں ڈیواں حال غماں دے
 ڈیکھن جو وی ہجن لڈیندے
 او مر ویندے چیندے چیندے
 رب نہ ڈیوے غم سچاں دے
 ڈے کے درد نشانی ٹر گئے
 کہیں نازک جے موڑتے مڑ گئے
 ماراں نظراں نظر نہ آندے
 ہن مجبور کوں سمجھاں آیاں
 سچاں چا راہواں بدلیاں
 ہن نہ ڈسدے یار نبھاندے

سانول سُدھ نہیں لہندا

شاعر: صابر مبارکپوری

کیکوں حال سٹاواں درووں جیڑا ماندا

سانول سُدھ نہیں لہندا

بھورل سُدھ نہیں لہندا

سانول روز ازل دی تھیاں تیڈڑے ناویں

دلوں مول نہ لہویں، توٹے لگ لگ جاویں

توں ساکن اکھیاں دا

سانول سُدھ نہیں لہندا، بھورل سُدھ نہیں لہندا

تتی تندرستی کوں سانول نہ چکوا گے

شالا ہر دم جیوے توٹے چھوڑ سدھا گے

خوش رہے کچج انہاں دا

سانول سُدھ نہیں لہندا، بھورل سُدھ نہیں لہندا

گوکاں تے سڈ ماراں گوک سٹی ول آ توں

اچوی جھوک رتوکی ول ہک وار وسا توں

آ چہندا من بھاندا

سانول سُدھ نہیں لہندا، بھورل سُدھ نہیں لہندا

اچوی پدھ پدھٹے وچ چندری لیکھ لُودھایم
لُودھی آن لگم لڑ تیڈے لُح تیڈی سڈوایم
توں لچپال لکھاں دا

سانول سُدھ نہیں لہندا، بھورل سُدھ نہیں لہندا

کانگا کچ شہر ونج آکھیں رب دے ناں تے
آگئی موت سراندی آڈے ہتھ اکھیاں تے
صدقہ آپ دے ناں دا

سانول سُدھ نہیں لہندا، بھورل سُدھ نہیں لہندا

ہے ارمان اندر وچ ویندیں نہ مُکلا گے !
بھلوے بھاگ انہاں دے جیڑھے پیل چڑھا گے
واہ مقسوم جتاں دا

سانول سُدھ نہیں لہندا، بھورل سُدھ نہیں لہندا

صابر آخری دم ہے آویں سانول آویں
جان کڈھن دے ویلے یارب یاد ڈیواویں
نام بروچل خاں دا

سانول سُدھ نہیں لہندا، بھورل سُدھ نہیں لہندا

درداں دی ماری دلڑی علیے

اللہ ڈیوایا پُر جوش۔ مٹوئی (شجاع آباد)

درداں دی ماری دلڑی علیے
 سوہٹا نہ سُدا ڈکھاں دی اپیلے
 سے سے کیتوسے حیلے تے چارے
 مُفتے رُلیوسے در در اوارے
 سوہٹیاں دے گھر ہن اصلوں وسارے
 ڈکھڑے نی تھیندے ہک پل پیلے
 کم کار گھر توں بے کار تھئی ہاں
 لا لا کے دل کوں بیمار پئی ہاں
 لکھ لکھ تے عرضے ہن ہار گئی ہاں
 دلبر دی ڈیکھاں کہڑی دلیلے
 چھوٹی عمر وچ ویداں نہ لیندی
 اے گیڑ گل وچ اصلوں نہ پیندی
 چالاک ہوندی اے ڈٹ نہ چنپدی
 واہ واہ جو تھئی ہاں جُو جُو ذلیلے
 پُر جوش ویاں توٹے رُل کے مرساں
 ڈکھ سول سہساں اصلوں نہ ڈرساں

دڑی نہ رہندی کیوں جترساں
 ونج بگل جو پوساں تھیں ویلے
 یار ڈاڈھی عشق آتش

آواز: استاد جمن فقیر
 شاعر: عثمان فقیر

عشق تے بھاہ برابر ، عشق دا تاء تکھیرا
 بھاہ سڑیندی لکھ کانے نوں عشق سڑیندا زیرا
 بھاہ وسے نال پاٹی دے عشق دا دارو کیہڑا
 یار میڈے اُتھے جاہ نہ رکھی جتھے عشق نے لایا ویرا

یار ڈاڈھی عشق آتش لائی ہے
 وے یار سانوں لگ بگی بے اختیاری
 سینے دیوچ نہ سمائی ہے
 یار ڈاڈھی عشق آتش لائی ہے
 ہل ہلا کے عشق جو آیا
 محبت ڈاڈھا شور مچایا

تھاں تھاں ناچ نچائی ہے
 یار ڈاڈھی عشق آتش لائی ہے
 عشق جو آیا میں سر چائی
 شرم حیا پہلے سٹ ونچائی

چم ملامت چائی ہے
یار ڈاڑھی عشق آتش لائی ہے

عشق اوڑا پہن نہ ڈیندا
تھی گدا گر مست کریندا
گھٹی گھٹی چا گھمائی ہے

یار ڈاڑھی عشق آتش لائی ہے

عشق دی آتش ایہا عثماناں
نگھ کے ویندی لا مکاناں

عرش کنوں تاں آئی ہے

یار ڈاڑھی عشق آتش لائی ہے

☆.....☆.....☆.....☆

میں سوچیا ناہی توں انج کرسیں تیڈی ذات تے کتنا ماٹ ہائی
جگ سارے توں نا واقف ہم ہکا تیں نال جاٹ پچھاٹ ہائی
ساہ ساہ پابند تیڈے پیار دا ہائی میڈی زندگی تیڈے کاٹ ہائی
تیڈا پیار وقاص کوں رول ڈیسی انجام توں دل اٹ جاٹ ہائی
وقاص۔ میانوالی

روپ، روپ، زندگی

شاعر: شیر افضل جعفری۔ جھنگ

روپ روپ زندگی ، رنگ رنگ زندگی

بیر بیر زندگی ، جھنگ جھنگ زندگی

چلبے چناب دی موج موج بھیرویں

راگ راگ زندگی رنگ رنگ زندگی

دھڑکنناں دے تال تے ناچے سہاگ دے

پانہ پانہ زندگی ، ونگ ونگ زندگی

سانولی، بلاولی، رانولی، اُتاولی

پُکلاں دی قید وچ تگ تگ زندگی

لال لال اُنگلیاں، گولیاں گُتاڑیاں

ہس کے چھیڑ دی ہوئی انگ انگ زندگی

ریت دی اُچاٹ تے بھانورے نیں طور دے

جعفری دیں اکھیں وچ دنگ دنگ زندگی

سارا جگ بے وفا

غلام محمد درد۔ سرگودھا

سارا جگ بے وفا ، کوئی کسے دا وی نہیں
 اپنے مطلب سوا ، کوئی کسے دا وی نہیں
 توں ایں بھولا زمانہ مداری جیہائے
 ذہن ہر ہک بشر دا بزاری جیہائے
 ایویں دو کھانہ کھا ، کوئی کسے دا وی نہیں
 اپنے مطلب سوا ، کوئی کسے دا وی نہیں
 مار کھاسیں کسے تے وساہ نہ کریں
 اہٹی چن جہی جوانی تباہ نہ کریں
 ہر توں دامن پچا ، کوئی کسے دا وی نہیں
 وسدے ویلھے تاں لگدے گنڈیندے وی نہیں
 آوے غربت تاں لگدے ڈسیندے وی نہیں
 ویندے شکلاں لکا ، کوئی کسے دا وی نہیں
 درد بھلسیں تاں وت ہتھ ملیسیں پیا
 بھوگ ساری حیاتی بھوگیسیں پیا
 بھار بھارائی نہ چا ، کوئی کسے دا وی نہیں
 اپنے مطلب سوا کوئی کسے دا وی نہیں

اونکوں آکھیں

شاعر: شفقت بزدار

کیویں میں تیڈے پاچھ گزاراں ، اونکوں آکھیں
 وطناتے ولا موڑ مہاراں ، اونکوں آکھیں

آویں تیڈے ہا سے جے نہ آویں تیڈے رہسوں
 اے چاندنی ہے چار ڈینھواراں ، اونکوں آکھیں

آکھیں جو تیڈے یار دا ہن حال ہے بھیڑا
 پھر دا ہے ودا شہر بزاراں ، اونکوں آکھیں

کہیں موڑتے شفقت ساڈا ول میل نہ تھیوے !
 کہیں موڑتے جے تیکوں وساراں ، اونکوں آکھیں

لب تے لفظیں دا کال ہے مرشد

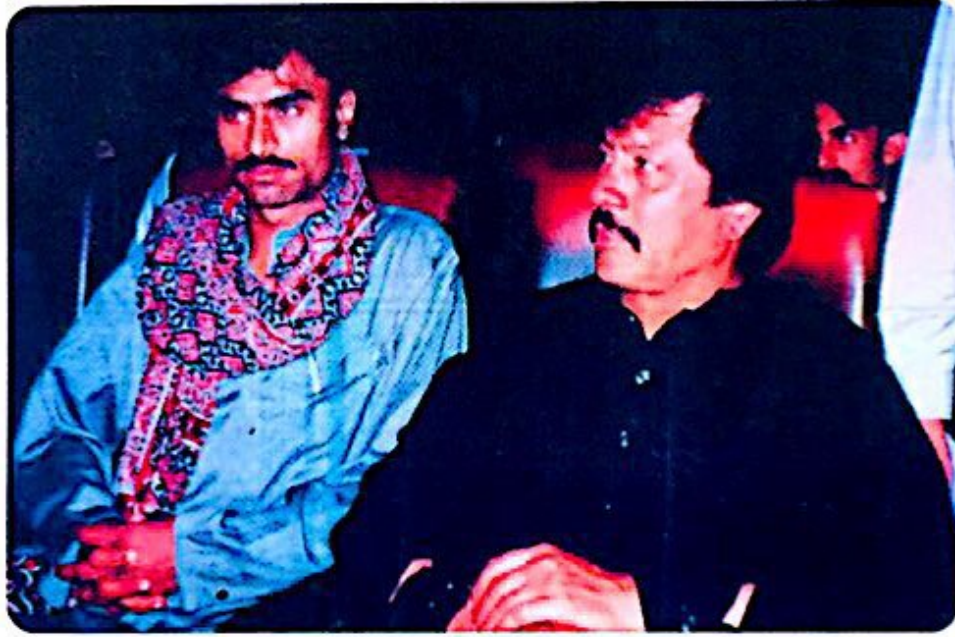
شاعر: امان اللہ ارشد

لب تے لفظیں دا کال ہے مرشد
 اندری اندر دھال ہے مرشد
 تیڈے قد میں کوں زندگی سمجھے !
 ہن تاں نکھرناں محال ہے مرشد
 بھاویں چہرے تے ودھرپے گئے ہن
 دل تاں ہالی وی ہال ہے مرشد
 کئی فقیریں سناں پاتی ہے
 تیڈا نور وی کمال ہے مرشد
 کتواں ڈینھ اے روزیت پیٹھے ہیں
 ہنچھ دا پانی حلال ہے مرشد
 لعل کوئی کائی گودڑی دے وچ
 گودڑی آپ لال ہے مرشد
 ہونٹ چپ ہن تاں کیا تھیا ارشد
 جسم سارا سوال ہے مرشد

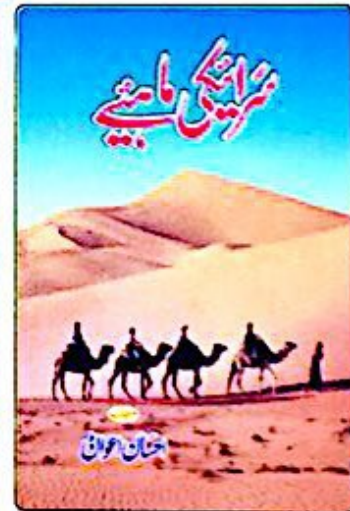
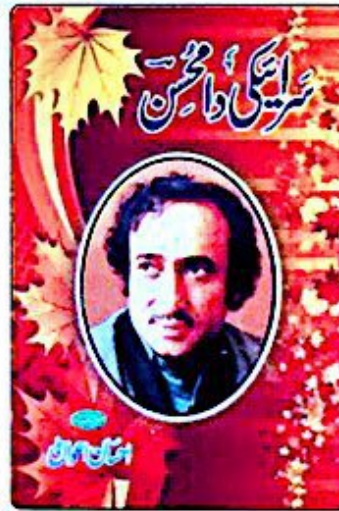
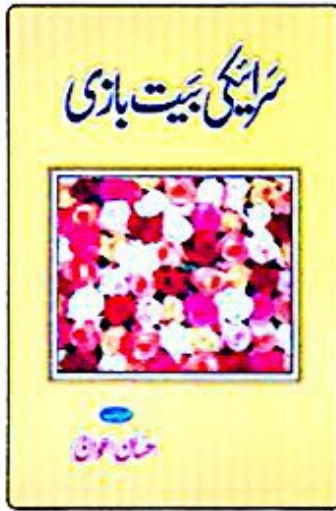
قرار میڈا توں لٹ گھدا ہے

شاعر: منشی منظور حسین منظور (لیہ)

قرار میڈا توں لٹ گھدا ہے قرار تیکوں نصیب ہووے
 وفا دی راہ اچ خلوص دا اے معیار تیکوں نصیب ہووے
 ہیں اپنی مرضی دا آپ مالک توں جیکوں چاہویں اچاڑ چھوڑیں
 دلاں کوں تروڑن دا اے حسیں کاروبار تیکوں نصیب ہووے
 توں جگ تے جیویں ڈکھی نہ تھیویں ہمیشہ عزت مقام ہووی
 اے حُسن جو بن جوانی تے اے سنگھار تیکوں نصیب ہووے
 اساں تاں غم دے ہاں خود پُجاری اسا کوں خوشیاں دی کیا تمنا
 وفا محبت خوشی تے عزت وقار تیکوں نصیب ہووے
 اساں تاں اپنی گزار گئے ہاں اخیری بازی وی ہار گئے ہاں
 اے زندگی دی بہار شالا ہزار تیکوں نصیب ہووے
 اساں تاں منظور ہاں دُعا گو اساڈی ہر دم ایہو دعا ہے
 قدم قدم تے اے ساری دھرتی دا پیار تیکوں نصیب ہووے

عطا اللہ خان عیسیٰ خیلوی تے احسان اعوانی

جھوک پبلشرز

بیرون دولت گیٹ ملتان 061-4511568